

Даниела Колева

Графинята

Жегата стапяше подметките. На кръстовището бе толкова маранливо, че колите се надбягваха подплашени от миризмата на размекнат асфалт и каучук. Тя изчака поредното возило и тъкмо се канеше да пресече, когато мерна завивашото към нея масленозелено BMW. Мигновено прецени, че ако не го изчака, то ще я блъсне. Колата непредвидено рязко зави и закова в краката ѝ. Тя отскочи назад. Вратата пред нея се отвори. Нечия позната ръка я покани с жест и тя потъна в кожената седалка с кинематографична бързина. Погали я хлад от климатика.

– Здравей, графиньо!

„Улучи ме тогава, сгуши ме с това «графиньо»“ – каза на себе си.

– Здравей, Алекс! Радвам се да те видя! – набързо изрече, за да пресече вълнението. По природа, или по наследство, той умееше да бъде галантен. Не бяха се срещали оттогава, когато ѝ прошепна:

„Ще позволите ли довечера да бъда граф?“

Тя се вгледа в него през тъмните стъкла на очилата си:

„Безупречен. Малко натежал, но снажен – помисли си – даже... даже годините са прибавили мъжественост, но вирнатата брадичка с трапчинка по средата и устните са останали същите. Ха, облечен в бяло, като мен, ха, а ризата с весели шарки, както някога, разкопчана с едно копче по-надолу от позволеното.“

– Как си, графиньо? – попита той и за секунда я погледна.

Отговорът ѝ се препъна в незабравеното:

„Довечера ще бъда граф
любезен принц
на всички сови
и храм ще вдигна
на кръстовище
да плаче в него
всеки недоплакал
бордюрите ще взема
за икони
на всяка ще виси паничка –
ръчичка малка на чудовище –
изящно ложе за сълзите
накрая всичко ще изпия
ще сложа графството си в плик
на пощенските сови ще го дам
с адрес:
«До следващата Нощ».“

Преглътна и му отговори:

– Благодаря, добре.

Ето... ето събуди се трепета, оная изостреност на сетивата, която...

– Къде да те откарам?

„Там... в онази нощ, когато бях графиня. Там ме върни.“

Но наместо това, му каза:

– Някъде... – изпусна тя и бързо се поправи – всъщност... до седма поликлиника.

– Твърде близко сме – отвърна той.

– Да... защото сме далеч. Успял си, виждам...

– Да... Харесваш ли новата ми кола?

– Да... (както харесвах и тебе, много преди да ме забележиш). Къде работиш?

– На много места... и тук и там... където има бизнес – отговори и той, докато жонглираше в натовареното следобедно движение, като следеше ту нея, ту пътя.

„Тия очи още умееха да пият.“ – Забеляза тя.

Полуобърнатата към него не спираше да го наблюдава. А докато свалеше очилата, непослушен кичур се плъзна по слепоочието ѝ. Алекс поsegна да го отметне назад, но графинята се дръпна и той я помилва.

Тя едва се съдържа да не отвърне.

Алекс се обърна към пътя. Светофарът даде зелено. Той потегли и попита:

– Как е семейството?

Тя пак се запъна, оплетена в непредвидено избуялия смут, но отговори подобавашо:

– Благодаря, добре.

– Всичко наред ли е?

– Нали знаеш, имаш опит – там е ред, интересното е другаде.

Алекс се съгласи с мълчание.

– А ти си успял, радвам се – и подчерта – наистина се радвам!

После добави:

– Ето, стигнахме... Благодаря, ти...

Загорча ѝ за припомнено преплитане, споено от случайна нежност, спонтанна, несвенлива, цяла.

– Няма за какво... в името на старото приятелство...

Тя се усмихна на старомодния израз. Отвори вратата, погледна го за последно, за да ѝ останат чертите му:

– Чао... успехи нататък.

Алекс помилва оголелите ѝ колена с очи на хищник, и не пропусна нито едно нейно движение, докато тя слизаше.

Графинята затвори внимателно вратата.

Колата не потегли. Тя не се обърна, защото знаеше, че той я наблюдава в огледалото за обратно виждане.

* * *

При Алекс се върна бегъл спомен:

„Как я улових? Как беше... как беше – питаше се той – в стихчето ми... граф... графство имаше... Как го бях съчинил?“

Напрягаше се:

„Името, името ѝ? Да, де, «графиня» ѝ приличаше. А-а да, а долових вибрация от тялото, през дрехата примолващо за ласка... Мълчеше, а ръцете ѝ ме разгадаваха, подобно тайнствен ръкопис, знак по знак. Изтънено и щедро пируваха инстинктите у нея. Заслужаваше си.

Но стихчето, стихчето, то беше...“

„Довечера ще бъде граф
любезен принц...“

„Е, е, верно, то я събори! Поезията прелъстява жените. Защо дойде тогава тя? Заради стихчето ли? Как беше, финалът как беше...“

„С адрес:

«До следващата нощ».“

„Тя на това ли се надяваше? На друга нощ? Как се казваше? Как?... Няма значение, но беше разбрала и си тръгна навреме, без да ме събужда сутринта.“

Алекс се вираше в огледалото, но там се тълпяха непознати. Така наречената „графиня“ беше изчезнала. Споменът се замъти, омеси се с отпечатащи от други, по-късни жени.

Безполезно беше за преуспял бивш романтик, да рови в спомени за стари завоевания.

Алекс натисна рязко газта.

Стихотворението „Довечера ще бъде граф“ принадлежи на Тони Телалов (бел. авт.)

КРАЙ

© Даниела Колева

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2085>]